

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lutego 1955 r.

w sprawie zaopatrzenia dla byłych właścicieli i dzierżawców taboru żeglugi śródlądowej przejętego na własność Państwa.

Na podstawie art. 7 dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o przejęciu taboru żeglugi śródlądowej na własność Państwa (Dz. U. Nr 6, poz. 36) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Byłym właścicielom i dzierżawcom taboru żeglugi śródlądowej przejętego przez Państwo oraz byłym współwłaścicielom i współdzierżawcom, których udział we własności lub dzierżawie taboru żeglugi śródlądowej wynosił co najmniej 50% — będącym inwalidami przysługuje zaopatrzenie od dnia wejścia w życie dekretu z dnia 2 lutego 1955 r. o przejęciu taboru żeglugi śródlądowej na własność Państwa (Dz. U. Nr 6, poz. 36).

2. Zaopatrzenie składa się z renty pieniężnej oraz ze świadczeń z zakresu pomocy leczniczej.

§ 2. Orzekanie o inwalidztwie osób wymienionych w § 1 następuje w ogólnym trybie orzekania o inwalidztwie w sprawach rentowych.

§ 3. 1. Renta dla osób, które nie posiadają majątku podlegającego podatkowi od nieruchomości lub gruntowemu ani źródeł przychodu podlegających podatkowi obrotowemu bądź dochodowemu, wynosi 286 zł miesięcznie, a dla wdów pozostałych po tych osobach — 196 zł miesięcznie.

2. Renta dla osób, które nie odpowiadają warunkom określonym w ust. 1, wynosi 162 zł miesięcznie, a dla wdów pozostałych po tych osobach 110 zł miesięcznie.

§ 4. 1. Dzieciom osób uprawnionych do zaopatrzenia oraz pozostałym po takich osobach sierotom przysługują świadczenia przysługujące na zasadach przewidzianych w przepisach o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

2. Za podstawę wymiaru zaopatrzenia dla sierot przyjmuje się kwotę 500 zł.

§ 5. Zaopatrzenie przysługujące przydziela wojewódzkiej radzie narodowej (Radzie Narodowej m. st. Warszawy i m. Łodzi) właściwe ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej.

§ 6. Osobom uprawnionym do zaopatrzenia oraz członkom ich rodzin przysługują świadczenia z zakresu pomocy leczniczej na zasadach obowiązujących w stosunku do osób pobierających zaopatrzenie emerytalne lub rentę.

§ 7. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu mają zastosowanie przepisy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrom: Żeglugi, Pracy i Opieki Społecznej, Zdrowia oraz Finansów.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 lutego 1955 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej.

Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 6, poz. 46, z 1951 r. Nr 4, poz. 25, Nr 22, poz. 172, z 1953 r. Nr 27, poz. 104 i z 1955 r. Nr 6, poz. 37) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1950 r. o sposobie obliczania i wypłacania uposażenia lub wynagrodzenia pracownikom powołanym do odbycia czynnej służby wojskowej (Dz. U. z 1950 r. Nr 26, poz. 236 i z 1953 r. Nr 22, poz. 84) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4:

a) w ust. 3 pkt 2 wyraz „połowę” zastępuje się wyrazami „połowy, a utrzymujący jednego członka rodziny niezdolnego do zarobkowania — 60%, dwóch lub więcej członków rodziny niezdolnych do zarobkowania — 75%”;

b) w ust. 4 pkt 2 wyraz „połowę” zastępuje się wyrazami „60%, a jeżeli utrzymuje dwóch lub więcej członków rodziny — 75%”;

c) dotychczasowy ust. 5 zastępuje się ustępami 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Uposażenie lub wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 2, w ust. 3 pkt 1 oraz w ust. 4 pkt 1, nie podlega zwrotowi ani w całości, ani w części i nie może być zaliczone na uposażenie czy wynagrodzenie bieżące, choćby pracownik powołany do odbycia czynnej służby wojskowej — na skutek zwolnienia od tej służby lub jej odroczenia — powrócił do pracy przed upływem okresu czasu, za który przypadają wypłacone należności.

6. Jeżeli pracownik, któremu odbycie czynnej służby wojskowej odroczone, zostanie do tej służby ponownie powołany, przysługuje mu prawo do uposażenia lub wynagrodzenia, jak przy pierwszym powołaniu, z wyjątkiem przypadków, gdy tak pierwsze, jak i drugie powołanie nastąpiło w tym samym miesiącu kalendarzowym.”;